

anse for mindre rigtig, bringe denne Art Sager herind for os. Der er en første Fordring, der maa stilles til de Rigsdagsmænd, der ville bringe en saadan Sag ind til Drøftelse, hvad enten det sker i Form af et Forslag eller en Forespørgsel, og det er den, at han skaar saa uafhængig ligeoverfor den, at han ikke er bunden til den ene Partis Opfattelse i den; men det ærede Medlem fra Wrs har, hver Gang denne Sag er kommen frem, oplyst os om, at han har været Sagsfører for den ene Part i denne Sag, og deraf følger uundgaeligt, at han har tilegnet sig — og har havt til Bligt at tilegne sig — en ensidig Partioptattelse, fra hvilken det ikke er let muligt bagefter at frigjøre sig, saaledes at man, naar man fremtræder for Thinget i en saadan Sag, saa ogsaa kan se paa den med den Afslidighed og Upartisthed, der er nødvendig. Derfor tillader jeg mig at forment, at det er uheldigt, at denne Sag er bleven bragt frem af det ærede Medlem. (Steenstrup: Hvem skal da bringe den frem?) Nabenbart ikke den, der er Part i Sagen, og allermindst kan det hjælpe at bringe en Sag frem, i hvilken man enten selv er eller har været Part, idet man erklærer den for at være en „flesvigst Nødvendighed“. Nei, her er slet ikke Tale om nogenformelt flesvigst Nødvendighed (Afbrudelse af Steenstrup). Det er det ærede Medlems Udtryk, som jeg citerede før (Afbrudelse af Steenstrup). Det er ikke det ærede Medlems Mening, men min Mening. Jeg tillader mig her at være af en modsat Mening, at der er ikke Spor af nogenformelt flesvigst Nødvendighed i denne Sag. Hvad der foreligger, er kun dette, at en bestemt Eiendoms-gjenstand, en Gaard, har været mellem forskellige Eiere, at man til en Tid har anset En for at være Eier og senere er kommen til at anse en Anden for at være det. Dette kan knytte sig til eiendommelige Forhold, hængende sammen med Wrs's Inddragelse under Kongeriet. (Steenstrup: Saa?). Det er det ærede Medlems egen Udvikling. Han siger, at hvis der endnu eksisterede en Overinstans for de to flesvigste Distrikter, vilde den urigtige Højesteretsdom aldrig være faldet. (Steenstrup: Det er noget Andet!). Nei, deraf følger netop dette, at den Urret, han formener er slet, skulde henge sammen med Wrs's Inddragelse under Kongerigets Instanser. (Steenstrup: Det var noget godt Juristeri!). Det er meget vanskeligt at komme til Rette med det ærede Medlem. (Steenstrup: Det skulde det ærede Medlem hellere opgive strax). Jeg anser det for at være meget urigtigt, at, naar der saaledes er knyttet en Partioptattelse til en Sag, denne da bringes ind for os, og at dette er uheldigt, mine Herrer, har allerbedst vist sig ved den Maade, hvorpaa det ærede Medlem har fundet det passende, uden at dette Thing er istand til virkelig

selv at danne sig nogen Mening om samtlige Omstændigheder i Sagen, at omtale forskellige Skridt og Erklæringer, som ere foretagne af Andre i denne Sag. Deriblandt er der ganske særlig en Erklæring, som er afgiven af en flesvigst Jurist, der nu er afgaaet ved Døden. Det skulde synes, at den Omstændighed allerede, at en Mand ikke har Sæde i dette Thing og ikke kan forsvare sig og ikke har nogen naturlig Mandatarius til at optræde paa sine Begne, at den Omstændighed allerede burde opfordre til en høj Grad af Forsigtighed og Varfomhed i Udtrykkene; men endnu mere skulde det synes, at den Omstændighed, at en Mand er afgaaet ved Døden og saaledes ganske afstaaen fra at oplyse de Omstændigheder, der mulig ville stille Sagen i et ganske andet Lys, at denne Omstændighed, siger jeg, burde have opfordret til at vise en Pietet, som i Reglen dog vises mod Afbøde. Men det ærede Medlem er i den Grad endnu oplyst af en Sagsførersidighed i denne Sag, at han ikke har noget Blik for Andet, end hvad der kan være hans Partis Interesse, men hans Partis Interesser ere vi ikke taldebe til at varetage i denne Sal. Denne Bemærkning har jeg fundet mig foranlediget til, efter at vi nu for tredje Gang have faaet denne Sag tilbage. Det ærede Medlem stiller os imidlertid i Udset, at vi skulde faae den endnu en fjerde, ja maaske en femte og sjette Gang. Det ærede Medlem vil have Ret dertil, og Ingen vil kunne formene ham det, og det er ligeledes muligt, at det ærede Medlem vil faae Ret, naar han siger, at han haaber at finde Understøttelse og Tilslutning for et Forslag, som han bebuder at ville stille om en Erstatning til Ole Madsen Jensen's Arvinger, støttet, ikke paa Retstrav, men paa Billighed. Det er muligt, men det ærede Medlem skal ganske sikkert ogsaa finde Modstand deri. Thi saavidt det overhovedet lader sig gjøre for Noget at komme til et Skjøn efter de Fakta, der ere os meddelte af det ærede Medlem, stiller det sig i alt Fald for mig saaledes, at Statskassen vilde handle yderst urigtigt og uforstandigt ved at indlade sig paa at bevilge nogetformelt Beløb til den ene Part i en Retstrætte, fordi den har tabt sin Proces, og Andet er der ikke ifet. Jeg veed ikke, om de Herrer have Sagen saa præsent, at jeg tør vove en lille Bemærkning; jeg skal dog forsøge derpaa. Det ærede Medlem støttede sin Fordring om Erstatning til Ole Madsen Jensen's Arvinger, væsentligt paa den Omstændighed, at der maa være begaaet Feil ved Skiftet i 1825, og hans Raisonnement er kortelig det: Skifteforvalteren har i 1825 tilkjendt denne Ole Madsen Jensen Gaarden, Skifteforvalteren har derved begaaet en Feiltagelse (Steenstrup: Det er netop det, han ikke har gjort.). Det gjør mig ondt, at jeg ikke er istand til at opfatte det ærede Medlems Afbrudelse (Steenstrup: Det er en